

Pfv.II.20.156/2015/6.

A Kúria a felperesnek az I. r. és II. r. alperesek ellen ajándék visszakövetelése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 7.P.51.098/2013. számon megindított és a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.634.567/2014/4. számú ítéletével elbírált perében az említett számú jogerős határozat ellen a felperes részéről 27. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezések kivételével helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. r. alperesnek 15 napon belül 300.000 (háromszázezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alpereseket egyetemlegesen 624.000 (hat százhuszonnégyezer) forint fellebbezési illeték állam javára, az adóhatóság külön felhívására, az abban megjelölt módon történő megfizetésére, és megállapítja, hogy 416.000 (négy száztizenhatezer) forint fellebbezési illetéket az állam visel.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 65.000 (hatvanötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg az államnak, az adóhatóság külön felhívására, az abban megjelölt módon 780.000 (hét száznyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket. A fennmaradó 520.000 (öt százhuszezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes és a II. r. alperes - akinek az I. r. alperes az édesanyja - 2003. május 17-én kötöttek házasságot.

A felperes és adóstársként az édesanyja, dr. V. J. M., valamint a II. r. alperes 2006 májusában 15 éves futamidőre 84.500 CHF összegű szabad felhasználású hitelt vettek fel az MKB Bank Zrt-től.

A II. r. alperes különvagyonát képezte a p.-i 136 hrsz-ú, P., Sz. u. 59. sz. alatti lakóház, udvar megjelölésű ingatlan, melyet 2006 októberében 5.800.000,-Ft-os vételárért értékesített. A vételár a felperes bankszámlájára folyt be.

A felperes 2007 áprilisában 12.900.000,-Ft vételárért megvásárolta a b.-i VII. kerületi 33986/0/A/6 hrsz-ú, természetben a B., K. utca 99. földszint 3. szám alatti lakásingatlant. Az adásvételi szerződést a II. r. alperes házastársként írta alá. A szerződésben rögzítették, hogy az ingatlan a felperes különvagyonára és a vételár is különvagyonai jellegű.

Az ingatlanon a felperes a 2007. július 2-án kelt szerződéssel holtig tartó haszonélvezeti jogot alapított a II. r. alperes javára.

A felperes és a II. r. alperes házassági életközössége 2007 júliusában megszűnt, de továbbra is a K. utcai ingatlanban éltek együtt, majd 2009. április 12-én a felperes az ingatlanból elköltözött.

A házasfelek 2007. augusztus 2-án „házassági vagyoni szerződés” elnevezésű szerződést kötöttek, melyben - egyebek mellett - rögzítették, hogy a felperes a perbeli lakás forgalmi értéke 1/2 része és a haszonélvezeti jog értéke közötti különbözetet a házasság esetleges felbontását követő 90 napon belül egy összegben megfizeti a II. r. alperesnek. 2010. március 25-én újabb szerződést kötöttek, ebben a felperest a 2007. augusztus 2-án kötött szerződés szerint terhelő fizetési kötelezettséget megszüntették, és rögzítették, hogy a II. r. alperesnek a perbeli lakással kapcsolatban a felperessel szemben nincs követelése.

A március 25-i szerződés aláírását megelőzően, 2010. március 19-én a felperes az I. r. alperesnek ajándékozta a perbeli ingatlant, a II. r. alperes haszonélvezeti jogával terhelten.

A felperes és a II. r. alperes házasságát a bíróság 2010. június 1-jén jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta.

Dr. F. G. K. jogosult kérelmére dr. T. E. K. közjegyző 5.000.000,- Ft tőke és járulékai követelésre fizetési meghagyást bocsátott ki a felperessel szemben. A fizetési meghagyást a felperes részére a Magyar Posta 2012. január 19-én annak ellenére a K. utcai címre kísérelte meg kézbesíteni, hogy a felperes az ingatlanból 2011. június 27-én már kijelentkezett. A felperesnek címzett küldeményt a II. r. alperes átvette, de a tértivevényen az átvevői kapcsolatot nem tüntette fel. A postai alkalmazott utólag a tértivevényre írta a II. r. alperes neve alá, hogy „élettárs”.

A fizetési meghagyással szemben a felperes 2012. február 8-án ellentmondást adott postára, de azt a közjegyző elkészttség miatt elutasította.

A jogerős fizetési meghagyás alapján dr. F. G. K. végrehajtást kezdeményezett a felperessel szemben és dr. T. E. K. közjegyző a végrehajtást 2012. augusztus 8-án elrendelte.

A felperes a kézbesítés szabálytalanságára hivatkozva kérte a közjegyzőtől a végrehajtási lap visszavonását és a végrehajtás megszüntetését, de a kérelmeit a közjegyző 2012. november 28-án jogerőre emelkedett végzésével elutasította.

A felperes munkanélküli, jövedelme az álláskeresési támogatás, megélhetése biztosításhoz önkormányzati támogatásokra szorul. Tulajdonát képezi a B. H. utca 1. I/1. szám alatti lakásingatlan, melyet dr. V. J. Margit és S. Á. holtig tartó haszonélvezeti joga, 84.500 CHF és járulékai erejéig az MKB Zrt. jelzálogjoga, valamint dr. F. G. K. követelése kapcsán 5.000.000,-Ft és járulékai erejéig végrehajtási jog terheli.

Az I. r. alperes munkabérijövedelme az elsőfokú eljárás során a családi pótlékkal együtt 200.000,-Ft volt. A perbeli ingatlanon felül tulajdonát képezi még két további ingatlan és ingatlan bérbeadásból havonta 60.000,-Ft bevételre tesz szert. Az FHB Bank felé 1.000.000,-Ft és járulékai, az OTP Bank Nyrt. felé 9.650,65 CHF és járulékai kölcsöntartozás terheli.

A II. r. alperesen kívül még két, már nagykorú, de még továbbtanuló gyermeke van.

A II. r. alperesnek ingatlan vagyona nincs, a perbeli ingatlanban lakik. Munkaviszonnal rendelkezik, munkabérijövedelme havonta nettó 80.565,-Ft.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság ajándék visszakövetelése jogcímén az ingatlant a II. r. alperes haszonélvezeti jogának egyidejű törlésével adja a tulajdonába.

Keresetét azzal indokolta, hogy a perbeli ingatlant a saját pénzéből, 13.000.000,-Ft-nak megfelelő CHF szabad felhasználású kölcsön felhasználásával vásárolta meg, és a II. r. alperesnek a haszonélvezeti jogot ajándékként biztosította azzal a feltevessel, hogy hűséges marad hozzá és idős korában ápolni, gondozni fogja a közös lakásukban. Állította, hogy ez a feltevése a házasság felbontásával véglegesen meghiúsult. Arra is hivatkozott, hogy a II. r. alperes jelentős kárt okozó jogsértést követett el vele szemben, mert a fizetési meghagyást részére nem adta át, így az a határidőben előterjesztett ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett, és emiatt vele szemben végrehajtás folyik.

Az I. r. alperessel szemben is hivatkozott a feltevése meghiúsulására, kifejtve, hogy az ajándékot az I. r. alperesnek azért adta, hogy segítségére legyen problémákkal teli házasságának megmentésében és segítse idős korában.

Mindkét alperes kapcsán hivatkozott továbbá arra, hogy az ajándékba adott ingatlanra létfenntartása érdekében szüksége van.

Az alperesek a kereset teljesítését ellenezték.

Állították, hogy az ajándék tárgyát képező ingatlan vételárát részben a II. r. alperes p.-i ingatlanának 5.800.000,-Ft-os vételára biztosította, és a felperes ezt kívánta ellentételezni a haszonélvezet alapításával. Vitatták, hogy a felperes ajándékozási szándéka házassága tartósságával, időskori ápolásával függött volna össze, illetve hogy az ajándékozáskor ilyen elvárást közölt volna.

Előadták, hogy a felperesnek nagykorú, tartásra kötelezhető gyermekei vannak, így létfenntartásáról, amennyiben szükséges, ők kötelesek gondoskodni, ezért létfenntartása veszélyeztetettsége miatt az ajándékot nem követelheti vissza.

A II. r. alperes állította, hogy minden általa átvett iratot eljuttatott a felperesnek. Arra is hivatkozott, hogy az ajándék visszaadása a megélhetését veszélyezteti.

Az elsőfokú bíróság ítéletével annak túrására kötelezte az I. r. alperest, hogy a B., 33986/0/A/6 hrsz-ú, természetben B., K. utca 99. földszint 3. szám alatti ingatlanra adásvétel jogcímén bejegyzett tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásból töröljék és arra a felperes tulajdonjogát ajándék visszakövetelése jogcímén bejegyezzék a II. r. alperes holtig tartó haszonélvezeti jogának fenntartása mellett. A II. r. alperest ennek túrására kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a felperes a perben nem bizonyította,

hogy a II. r. alperes javára a haszonélvezeti jog alapításának és az I. r. alperes javára az ajándékozásnak az volt a feltétele, hogy őt az alperesek élete végéig gondozzák, ápolják. A II. r. alperessel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a 2007. augusztus 2-i vagyoni szerződés is azt igazolja, hogy a haszonélvezet alapításával a felperes a II. r. alperesnek a perbeli lakás megvásárlásához nyújtott anyagi hozzájárulását kívánta kiegyenlíteni.

Az elsőfokú bíróság nem találta életszerűnek, hogy miután a felperes 2009. április 12-én a II. r. alperestől elköltözött, azzal a feltevessel ajándékozott az I. r. alperesnek, hogy élete végéig ápolni, gondozni fogja.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. r. alperes azzal, hogy átvette a felperes részére érkezett küldeményt, nem követett el olyan súlyos jogsértést, amely az ajándék visszakövetelését megalapozná. Rámutatott arra, hogy a felperesnek lehetősége lett volna a végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását kérni és perújítást is kezdeményezhetett volna.

A felek életkörülményeit vizsgálva megállapította, hogy a felperes munkaviszonya megszűnt, a tulajdonában levő ingatlan haszonélvezettel terhelt, és olyan élethelyzetben van, hogy az önkormányzat támogatására szorul, ezért az ajándékra létfenntartása érdekében szüksége van. Ennek ellenére a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította, rámutatva arra, hogy a II. r. alperes ingatlan tulajdonnal nem rendelkezik és adóstársi mivoltából eredően az MKB Bank a felmondott hitelt feltehetően az ő munkaéréből fogja behajtani, ezért az ajándék visszaadása tehát létfenntartását veszélyeztetné.

Az I. r. alperes 3 ingatlannal rendelkezik, a perbeli ingatlan egyik szobáját és szentendrei ingatlanát bérbeadás útján hasznosítja, rendszeres jövedelme van, ezért az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy megélhetése nem kerül veszélybe a perbeli ingatlan visszaadásával. Mivel a felperes megélhetése nem biztosított, ezért az I. r. alperessel szembeni keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 582. § (1) bekezdése alapján megalapozottnak találta.

Az ítélettel szemben felperes és alperesek is fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját megismételve az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte oly módon, hogy a bíróság a II. r. alperest is kötelezze az ajándék visszaadására.

Az alperesek a kereset I. r. alperessel szembeni elutasítását kérték arra hivatkozva, hogy az ajándék visszaadása veszélyezteti az I. r. alperes megélhetését.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és a felperes keresetét teljeskörűen elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság II. r. alperessel szembeni kereset kapcsán kifejtett álláspontját maradéktalanul osztotta, és nyomatékosította, hogy a peradatok alapján kétséges, hogy a II. r. alperes részére a haszonélvezeti jog alapítására kizárólag az ajándékozás szándékával került sor. Ezen túlmenően rámutatott arra, hogy a felperes előadásából megállapítható, miszerint a II. r. alperessel szembeni elvárásait - melyek egyébként nem is minősíthetők az ajándékozásra indító feltevésnek - a felperes a „szívében erősen bent érezte”, de a II. r. alperessel nem közölte. Nem történt meg tehát a megajándékozott előtt a feltevés kinyilvánítása, a belső, rejtett feltevés pedig nem ad alapot az ajándék visszakövetelésére.

A fizetési meghagyás átvételével kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemelte, hogy a postai küldemény II. r. alperes általi esetlegesen jogosulatlan átvétele és az, hogy azt esetlegesen nem juttatta el a felperesnek, nem minősül a Ptk. 582. §-ának (2) bekezdése szerinti súlyos jogsértésnek. A felperes ugyanis élhetett volna az ellentmondás elmulasztása következményeinek elhárítása érdekében jogi eszközökkel.

A másodfokú bíróság a II. r. alperes által a személyes költségmentesség engedélyezéséhez becsatolt nyilatkozat adataiból megállapította, hogy a II. r. alperes havi nettó 80.505,-Ft jövedelemmel rendelkezik, lakhatását pedig a perbeli ingatlan biztosítja. Ilyen jövedelmi viszonyok mellett egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a lakás visszaadása veszélyeztetné a II. r. alperes létfenntartását.

A másodfokú tárgyaláson az I. r. alperes előadta, hogy nyugdíjazása miatt a munkaviszonya 2014 novemberében megszűnik. Erre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. alperes körülményeiben az elsőfokú bíróság által megállapítottához képest kedvezőtlen változás következett be, jövedelme csökkent.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy mivel a II. r. alperes vonatkozásában a kereset jogerősen elutasításra került, az I. r. alperessel szemben támasztott felperesi kereset alapján a felperes csak haszonélvezettel terhelt tulajdont kaphatna vissza, ez azonban nem alkalmas létfenntartás biztosítására. Emiatt nem látott

lehetőséget az I. r. alperessel szembeni kereset teljesítésére sem, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a felperes keresetét az I. r. alperessel szemben is elutasította.

A felperesi pervesztesség miatt az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezést is megváltoztatta és a felperest kötelezte az alperesek első és másodfokú perköltségének megfizetésére azzal, hogy az alperesi első és másodfokú ügyvédi munkadíjat mérsékelte és az elsőfokú munkadíjat az Áfa összegével is csökkentette, rámutatva arra, hogy az elsőfokú bíróság azt annak ellenére Áfával növelten határozta meg, hogy az alperesi képviselő nem köteles Áfa fizetésére.

A jogerős ítélettel szemben a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel.

Felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetének történő helytadást kérte.

Előadta, hogy létfenntartása az alperesek által sem vitatottan közvetlen veszélyben van, lakhatását bármelyik pillanatban elveszítheti. Megítélése szerint a másodfokú bíróság jogellenesen, a bizonyítékokat felülmérlegelve utasította el az I. r. alperessel szembeni keresetét arra hivatkozva, hogy az I. r. alperes körülményeiben kedvezőtlen változások álltak be és bevételei csökkentek. Előadta, hogy önmagában az, hogy az I. r. alperes jövedelme kis mértékben csökkent, nem vezethet oda, hogy az ajándék visszaadása a megélhetését veszélyeztetné, hiszen továbbra is jelentős ingatlan vagyonnal rendelkezik, amelyből bevétele van. Nem ítélte helytállónak azt a jogerős ítéleti megállapítást sem, hogy egy haszonélvezeti joggal terhelt ingatlan nem bír értékkel, hiszen az teherrel is értékesíthető és abból jelentős bevétele származhat.

A II. r. alperessel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy állandó jövedelemmel rendelkezik, így lehetősége lenne lakhatását a perbeli ingatlanon kívül máshol megoldani, ezért létfenntartását nem veszélyezteti az ajándék visszaadása. Fenntartotta azt az állítását, hogy súlyosan jogsértő volt a fizetési meghagyás II. r. alperes általi átvétele és az, hogy a postai küldeményt nem adta át a részére, mert emiatt jelzálog került az ingatlanára és perújítást kellett kezdeményeznie a jogerős fizetési meghagyással szemben.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték.

A felülvizsgálati kérelem részben alapos.

A felülvizsgálati kérelmében a felperes nem vitatta - és így a Kúria sem vizsgálta - azt a jogerős ítéleti megállapítást, mely

szerint az alperesekkel szembeni elvárásait az alperesekkel nem közölte, ezért a Ptk. 582. §-ának (3) bekezdése alapján nem alapos az ajándék visszakövetelése iránti keresete.

A felülvizsgálat tárgya a felperes Ptk. 582. §-ának (1) és (2) bekezdésére alapozott keresete.

A felperes a megélhetését a jövedelméből nem tudja biztosítani, önkormányzati szociális támogatásokra szorul és olyan vagyontárggyal sem rendelkezik, amelyet szabadon értékesíteni tudna. Ezért az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a Ptk. 582. §-ának (1) bekezdése alapján a még meglevő ajándékot visszakövetelheti akkor, ha az ajándék visszakövetelésének egyéb feltételei fennállnak.

Az ajándék eredményes visszaköveteléséhez a II. r. alperes vonatkozásban a felperesnek bizonyítania kellett, hogy ajándékként került sor a haszonélvezet alapítására a II. r. alperes javára, ezt követően pedig azt, hogy a II. r. alperes súlyos jogsértést követett el vele szemben. A II. r. alperest terhelte a bizonyítás arra vonatkozóan, hogy az ajándék visszaadása a létfenntartását veszélyezteti.

A peradatok nem igazolják kétséget kizáróan, hogy a felperes a házassági életközösség alatt megvásárolt K. utcai ingatlan vételárát a különvagyonából biztosította. Az I. r. alperes által is aláírt adásvételi szerződés ugyan rögzíti, hogy az ingatlan a felperes különvagyona és a vételár is különvagyoni jellegű, de a felperes által a vételár forrásául megjelölt kölcsön felvételére az életközösség alatt került sor, a kölcsönnek az I. r. alperes is adóstársa, így az nem tekinthető a felperes különvagyoni hozzájárulásának. Ezen túlmenően a felperes nem is bizonyította, hogy ebből a kölcsönből finanszírozta az ingatlan vételárát. A kölcsönszerződés 2006 májusában kelt, míg az ingatlan megvásárlására 2007 áprilisában került sor, és addigra a felperes számlájára befolyt a II. r. alperes palotási ingatlanának értékesítéséből származó 5.800.000,-Ft vételár is. Ilyen peradatok alapján az eljáró bíróságok helytállóan mutattak rá arra, hogy kétséges, miszerint a II. r. alperes részére a haszonélvezeti jog alapítására kizárólag az ajándékozás szándékával került sor, valószínűbb, hogy a haszonélvezet alapításával a felperes a II. r. alperesnek a perbeli lakás megvásárlásához nyújtott anyagi hozzájárulását kívánta kiegyenlíteni.

Mivel a felperes nem bizonyította, hogy a haszonélvezet alapítására ellenérték nélkül, az ajándékozás szándékával került sor, az ajándék visszakövetelés iránti keresete a II. r. alperessel szemben nem vezethetett eredményre.

Ennek ellenére az eljáró bíróságok vizsgálták, hogy a II. r. alperes követett-e el olyan súlyos jogsértést a felperessel szemben, mely - ajándékozás esetén - megalapozná az ajándék visszakövetelését, és vizsgálták azt is, hogy az ingatlanra biztosított haszonélvezet törlése veszélyeztetné-e az II. r. alperes megélhetését.

A Kúria teljes körűen osztja az eljáró bíróságok e körben tett megállapításait is. A fizetési meghagyás II. r. alperes részére történt szabálytalan kézbesítése, majd az átvevői jogosultság utólagos feltüntetése a postai szolgáltató jogellenes eljárása. Az ellentmondás előterjesztésére nyitva álló határidő leteltét követően röviddel előterjesztett felperesi ellentmondás azt igazolja, hogy a II. r. alperes a felperes részére átadta a küldeményt. A felperes a szabálytalan kézbesítésről legkésőbb az ellentmondás előterjesztésekor már tudomással bírt, ekkor határidőben kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjeszthetett volna elő, és azzal megakadályozhatta volna a fizetési meghagyás jogerőre emelkedését, majd a végrehajtás elrendelését.

Ezért a fizetési meghagyást tartalmazó postai küldemény II. r. alperes általi átvétele nem olyan súlyú jogsértés, melyre a felperes az ajándék visszakövetelése során alappal hivatkozhat.

A II. r. alperes igazolt jövedelme a minimálbérrel azonos, a peradatok szerint jelentős értékkel bíró vagyontárggyal nem rendelkezik, lakhatását a perbeli ingatlanon fennálló haszonélvezeti joga biztosítja. A haszonélvezeti jog törlése lakhatása elvesztését jelentené, és ezzel - jövedelme összegét figyelembe véve - létfenntartása kerülne veszélybe.

Ezért az eljáró bíróságok a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, jogszabályt nem sértve utasították el a felperes II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét.

A perben az I. r. alperest terhelte a bizonyítás arra vonatkozóan, hogy az ajándék visszaadása a létfenntartását veszélyezteti.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytállóan mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. alperes jövedelmi és vagyoni körülményei nem indokolják a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását, ugyanis megélhetése, lakhatása biztosított és a perbeli ingatlan tulajdonjogának elvesztése nem vezet megélhetése ellehetetlenüléséhez. Az I. r. alperes rendszeres jövedelemmel rendelkezik, a perbeli ingatlanon kívül két további ingatlan is a tulajdonában áll, melyek egyikét bérbeadás útján hasznosítja. Erre tekintettel még jövedelmének a másodfokú eljárás során bekövetkezett csökkenése sem teszi indokolttá a vele szemben

előterjesztett kereset elutasítását.

A másodfokú bíróság arra hivatkozva utasította el a felperes I. r. alperessel szembeni keresetét, hogy II. r. alperes vonatkozásában előterjesztett kereset elutasítása következtében a felperes csak haszonélvezettel terhelt tulajdont kaphatna vissza, amely nem alkalmas létfenntartás biztosítására.

A másodfokú bíróság ezen jogi álláspontja téves, e tekintetben okszerűtlenül mérlegelte felül az elsőfokú bíróság döntését. A haszonélvezeti jog csökkenti ugyan az ingatlan forgalmi értékét és korlátozza a tulajdonos birtoklási, használati jogát, de a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (új Ptk.) 5:152. §-ának (5) bekezdése alapján nem akadályozza az ingatlan megterhelhetőségét és elidegenítését. Ezért a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a haszonélvezeti joggal terhelt ingatlan is értékkel bír, értékesíthető és abból bevétele származhat, ami jelenlegi helyzetében létfenntartása biztosításához szükséges.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét hagyta helyben.

A felperes keresete az I. r. alperes vonatkozásban eredményes, a II. r. alperes vonatkozásában eredménytelen volt. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel a II. r. alperessel szemben előterjesztett kereset pertárgy értéke alapján határozta meg a II. r. alperesnek elsőfokú perköltség címén járó ügyvédi munkadíj összegét. A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy az így megállapított ügyvédi munkadíj eltúlzott, ezért azt mérsékelte és az Áfa összegével is csökkentette, tekintettel arra, hogy az alperesi jogi képviselő nem köteles Áfa fizetésére. A Kúria osztotta a másodfokú bíróság álláspontját a II. r. alperest megillető perköltségre vonatkozóan. A pertárgy értéke alapján a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (1) bekezdés a) pontja szerint megállapítható ügyvédi munkadíj nem áll arányban az első és másodfokú eljárásban ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel, ezért annak mérséklése indokolt, arra is figyelemmel, hogy a perben mindkét alperes ugyanaz az ügyvéd képviselte.

Ezért a Kúria a felperest a II. r. alperes javára 300.000,-Ft együttes első és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A személyes költségmentesség kedvezményében részesült felperes elsőfokú ítélettel szemben 5.200.000,-Ft értékű haszonélvezeti jog törlésére előterjesztett fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a fellebbezésével felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított 416.000,-Ft fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet

13.§-ának (1) bekezdése, illetve 14.§-a alapján az állam viseli.

Az alperesek fellebbezése is eredménytelen volt, ezért a fellebbezésükkel érintett ingatlan tulajdon 7.800.000,-Ft-os érték után a fentiek szerint számított 624.000,-Ft fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelesek.

A felperes felülvizsgálati kérelme részben, az I. r. alperessel szemben, 7.800.000,-Ft erejéig eredményre vezetett, ezért az erre eső, az Itv. 50. §-ának (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illetéket, 780.000,-Ft-ot az I. r. alperes köteles viselni.

A II. r. alperessel szemben a felülvizsgálat eredménytelen volt, ezért az 5.200.000,-Ft pertárgy érték alapján számított 520.000,-Ft felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

A 7.800.000,-Ft-ra eső ügyvédi munkadíj a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján 195.000,-Ft. A felperes ezt igényelheti az alperesektől. Az 5.200.000,-Ft-os követelésre eső ügyvédi munkadíj az IM rendelet idézett §-a alapján 130.000,-Ft, amelynek megfizetésére a felperes köteles az alpereseknek. A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdésének megfelelően, összegezve az egymással szembeni fizetési kötelezettségeket, az alperesek kötelesek megfizetni a felperesnek 65.000,-Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Budapest, 2015. október 27.

Dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, dr. Molnár Andrea s.k. előadó bíró, dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő